O zi cu iz de trecut

Denis Popescu, elev cls. a XIa, Grup Scolar "Electrotimis", Timisoara

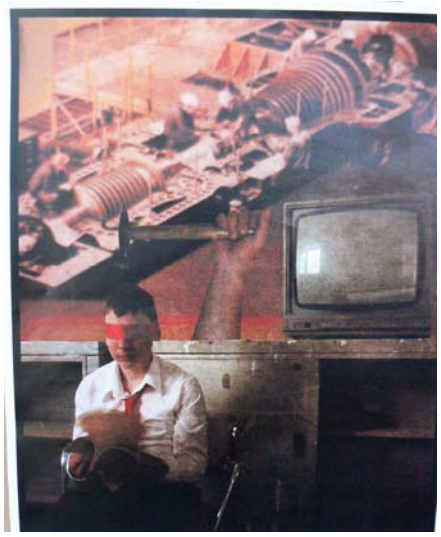

Au înflorit ghioceii , deci a venit primăvara.

Încep aşa, pentru că mă bucur de sfârşitul iernii, care nu mai e iarna, cel puțin aşa zic bunicii mei. A! Am uitat sa mă prezint; sunt Denis, clasa a X-a la un liceu „european”!

Azi e vineri şi când scap de la ore, nu trebuie să uit să-i cumpăr maică-mii săptămânalul local. Am scăpat! De fapt, am chiulit în masă de la sport. Pe drum spre casă, deschid ziarul şi citesc despre nu ştiu ce concurs „Elev în comunism”cu premii frumuşele şi mă gândesc serios că am şi eu ceva de zis aici, la câte poveşti am auzit de la ai mei. Seara îmi întreb părinții:

- Şi ce-ați mai pățit voi, pe vremuri?

- Te rog să fii cuviincios, să nu iei in derâdere„vremurile”noastre! Mă admonestează mama şi continuă:

- Eu eram comandată de grupă la pionieri, dacă uitam inelul de la cravata acasă, mă îngrijoram. Acum,văd că pe voi nu vă mai afectează nimic.

- Ei lasă, că n-o fi fost chiar aşa ce, voi n-aveați discoteci şi chefuri? mă burzuluiesc eu la mama.

- Ba da, dar la ora 8 eram în casă, citeam pana adormeam, nu stăteam ca voi, „long” pe calculator! zice ea, ridicând din sprânceană.

Văd ca n-am cu cine, soră-mea deja dă cu „spelluri” pe „noobi”, căci, dacă e vineri e weekend, deci, avem voie la „compuri”.

Chiar mă gândesc să trag un „long” toată noaptea, vorbesc cu trupa pe mess despre asta. Ne distrăm pericol la şcoala. Azi, la biologie, profa zice despre endocard, miocard si noi continuam: Mastercard! Vă dați seama! Suntem simpatici, nu ştiu de ce nu ne iubesc toți profesorii, mai ales că, acum facem eforturi să căram în ghiozdane şi sacouri, de altfel, împăturit frumos obligatoriu. Parc-am fi pe vremuri!

Iată-l si pe tata, n-are somn şi îşi da cu părerea:

- Ce dracu faci? Stinge calculatoru' ăla ca-i 1 noaptea şi-mi virează ăştia salariu direct la Electrica!

- Imediat!Stai puțin că-i un event pe server, să iau nişte iteme şi închid.

Mă rog frumos de el, vine si mama cu replici vechi:

- Ehe, dacă erai prin'75 acum, vedeai tu jocurile în beznă la ora asta!

- Bla,bla,bla!concluzionez eu.

- Ştii ce? zice mama. Aş vrea să mi se îndeplinească o dorință: să te trezeşti în trecut, în comunism. Nu ştiu cum te-ai descurca ...

Boscorodit atât, mă culc. Si oricum, mâine e sâmbăta, dorm până la 12-1. Nu ştiu cum am dormit, că simt cum mă zgâțâe mama:

- Scoală, Dan, să mergi la baie, că se ocupă mai târziu de soră-ta! N-auzi? Se aglomerează!

Scoală??? Ce scoală? Pai, nu e sâmbătă? Hmm, poate nu-i! Mai lâncezesc puțin, mă întind şi mă dezmierd sub plapuma. Aud vocea cristalina a soră-mii:

- Hai, puturosule că-ntârziem! Frățioare !

Mă gândesc: „E vocea ei, da' parcă nu-i ea. Că ştiu cum ar fi zis: Scoală dracu-odată împuțitule! Daca-ntârzii din cauza ta iți sparg botu'!"

Trag uşor un colț al plăpumii, mijesc un ochi către ea si zăresc o imagine apocaliptica. Luiza, soră-mea, îşi trage un ciorap subțire pe sub o fustă lungă, plisată, bleumarin. Îmi preling privirea în sus de-a lungul fustei, anti-gravitațional. Ea e! Dar are o bluza albă, înțepată cu insigne ca un insectar, o cravată roşie cu vipuşcă tricoloră, pe piept tronează un şnur roşu, înnodat parca marinăreşte şi pentru a completa, pe umeri poartă trese.

Mă pufneşte râsul, dar mă abțin şi o întreb ironic, dar serios:

- Un'te duci? Ai ora de striptease? Sau aveți banchetul mascat?

Ea mă priveşte serioasă şi, prinzându-mă de obraji, mă apostrofează:

- Hai, ursuleț, că azi avem careu, n-am chef să întârzii!

Văd ca nu-i de glumă, sar din pat, brrr, ce frig e, mă spăl pe dinți cu o pasta infecta, parca-i săpun, cu apă rece, nu ştiu ce are robinetu' asta, n-are caldă? sar repede in blugii mei cu zece buzunare lălâi, trag pe mine tricoul cu Undertaker, rucsacul cu John Cena, ştiți, eu sunt fan wrestling, chiar mă gândesc acum, cum sta Umaga săracu' în spital şi mă pufneşte râsu'.

Mama ține cu Ray Misterio, iar sora-mea cu Randy Orton. În rucsac am si sacoul, bineînțeles, împachetat frumos, aşa cum mi-a arătat nenea de la croitorie. Păi, la un milion, putea să-mi arate şi cum se face origami din material. Greşesc? Nu cred!

Plecăm la şcoală, am luat şi sandviş-urile, îmi par cam groase, mă gândesc ca n-a mai avut mama pâine feliată de Bocşa, neapărat cu susan, că eu de-alta nu prea mănânc.

Pe drum, trag cu ochiul la soră-mea şi mă minunez: are nişte pantofi negrii cu cataramă şi cu un toc mic, plat, ciorapi subțiri culoarea piciorului, de la genunchi in sus fusta aia plisată, o curea cu stema, până la gât panoplia aia de care v-am spus, iar pe cap, tichia cu mărgăritar a chelului; ce credeți? o cordeluța albă, elastica si parul, oh Doamne! Parul îl are prins în două codițe anemice împletite. Vede că o analizez şi-mi zâmbeşte languros:

- Crezi ca-s prea înalți pantofii? Tocul depăşeşte trei cm, are cam trei jumate ...

In fine, ajunşi la scoală mă sperii: toți liceenii stau aliniați in forma de U, grupuri-grupuri, îmbrăcați la fel, adică ca şi soră-mea.

Stau prostit şi privesc fără să pricep o iota din ce se petrece acolo. Doamne-ajută, uite-l pe Chisavu! N-are cravată pe cămaşa alba, dar mă cunoaşte şi se precipită spre mine, îşi frânge mâinile:

- Ce mă fac?! N-am cravata!!!

- Bă, frate, şi ce? Nici eu n-am iteme pe mine că parca trăiesc în altă vreme, mai bine mă trezeam în Lorencia ...

- Ce-s alea iteme? Ce-i aia Lorencia?

- Arme, țoale, aripi, ailaltă-i țară, ce ai, te-ai tâmpit? Nu mai joci MU?

- Nu ştiu mă ce-i ala, e de vaci? Hai ca-ncepe imnu'!

Şi-aud pe una' cu şnur albastru:

- Trei culori, cunosc pe luumeee, un-doi-trei!

Ce să vă zic? Frumos! Toți cântă!Uite-l şi pe Alex cu gura până la urechi, zbiară, nu alta, uite-l si pe Benskic, ce rateru da, a,ha,ha, alias Afro, are cheşcheret cu stemă, părul creț îi dedesubt cred.

După cor, vine la mine diriga, doamna Silvia, Silvia Dulea.

- Denis, dragul meu, unde ți-e uniforma?

- Doamna diriginta, am uitat-o acasă ...

Colegii mă privesc crispați. Şuşotesc: „A spus ... doamna, nu tovarăşa ..."

Nu-i bag in seamă, ce, diriga e tovarăşa cu mine? E o doamna, mai ales ca-i profa' de romana şi avem note despre care maică-mea zicea că trebuie sa mergem muma-n temenele pentru ele, că de pus mâna pe o carte de literatura, n-ai sa vezi!

Dar, una peste alta suntem inteligenți, că s-a făcut recent un studiu, am văzut eu la Discovery, cum că generația noastră e mai precoce ca cea din anii anteriori. Să vă mai povestesc ce pățesc eu azi, că-mi dau seama ca s-a adeverit dorința mamei, e un fel de SF, ceva, de m-am trezit eu în comunism, nu în capitalism.

- Ce-mi pare rău ca nu m-am trezit in America, in vre-un Hummer ... gândesc cu voce tare şi-mi fac o cruce mare.

- Măi Denis, tovarăşe, nu ştii ca n-ai voie să pronunți cuvinte interzise şi să-ți faci cruce? Ce, vrei să fii exclus din detaşament?

Mă întorc şi o admir stupefiat pe Cristina, aia care învață bine, are codițe şi ea, unghii scurte tăiate-n carne şi bineînțeles, are şi ea şnur, dar nu roşu, ci galben.

- Doamne, fata, tu ce conduci? Ce eşti vre-un admin, ceva? mă mir eu.

- Poate te referi la admitere, tovarăşe pionier, văd că eşti îmbrăcat precum un dezertor. Nu-ți este ruşine?

I-auzi la ea! Plec la ore, nu vă mai zic prin ce trec eu azi, e un coşmar, nu alta!

Am să-i ignor pe toți, o să mă concentrez şi dacă tot e de domeniul SF-ului, înseamnă că şi eu am poate, puteri telechinetice şi îi mut pe toți ăştia pe Lună sau pe Marte, sau poate pe Pluto că-i mai mică şi să se înghesuie! Tar, tar, tar!

E pauză, sună pe coridor. Dau să sar din bancă, dar patruzeci si ceva de ochi mă trântesc la loc. Unu' zbiară: Adunarea! Îi văd pe toți, ca prin vis, cum se aliniază pe lângă bănci în trei grupe a câte doi elevi, trei cucuiați cu şnururi roşii cică comandanți de grupe stau in fața pionierilor şi salută către comandanta de detaşament, cea cu şnur galben. Deci, cu mâinile la frunte, salută şi zic pe rând cam aşa:

- Tovarăşe comandant de detaşament, grupa întâi, cu un efectiv de opt pionieri este gata de începerea activității.

Şi, aud, tot aşa şi la celelalte grupe: Grupă, drepți, pe loc repaus, mai aud ca prin vis că ne-am îndeplinit planurile, s.a.m.d., etc... .

Îmi iau pachețelul înfrigurat şi în frisoane îl desfac repede, că poate vine vreun „pionier" şi mi-l ia, rămân flămând, cine ştie ce se mai întâmplă, când mai pot manca, căci hamburgerii probabil nu s-au inventat aici, de hot dog să nu mai vorbesc!

Deci, înfulec un pitoi negru cu ceva slinos înăuntru şi nişte felii de salam, ia să-l desfac, da, e salam, dar un salam cu bucăți de grăsime albă, ceea ce eu nu servesc niciodată, mama ştie, ce-a pus aici? Parca-i salam de biscuiți, mezelu' ăsta!

Cum mă aprofundez eu aşa în potol, mă şi sperii de Chisavu care-mi zice peste umăr:

- Denis, vii cu mine la biblioteca după „Frații Jderi''?

- Vin, frate, cum să nu, da' cine's ăştia, îs din a zecea?

- Cine mă, ce tot zici? bolboroseşte el.

- Frații Jderi, ai zis tu.

Se uită la mine, mă căută pe frunte de temperatură şi se explică:

- Păi n-avem până luni de citit romanul Frații Jderi de Sadoveanu şi de analizat?Ce, ai uitat? Se miră el.

- Nu cumva ştii şi în ce an a scris romanul? îl interoghez eu, ironic.
- Cum să nu?! Între 1935-1942, trei volume, accentuează el serios.

Da, acum m-am lămurit. Sunt în alt deceniu al secolului, asta e sigur, căci altfel, de unde ştia Chisavu anii ăia?

El, care e bolnav după internet? După jocuri? Noooo!

Plec singur, îngândurat, de la scoală. Cu coada ochiului sesizez ce conversează trecătorii în jurul meu. I-auziți:

- Să trăiți, tovarăşe Gherasim!
- Alo, tovarăşa, ce te bagi in față, stai la coada, ia uite la ea!
- Saru-mâna, nenea, îmi dați un leu? De-un covrig?
- Măi, copile, la munca, nu la-ntins mana, ai priceput? Nu vrei sa munceşti, la Canal cu tine!

Si tot aşa aud până acasă, ciudățenii peste ciudățenii. Deschid uşa cu cheia de la gat, pe care, am uitat să vă zic, mi-o prinsese mama cu un şiret azi dimineață, mă introduc în bucătărie, beau apă şi mă înec citind, îngrozit, un bilet pe masa:

<<Puişor, du-te tu lângă piață că am lăsat piatra la coadă, la butelii. Poate apare azi maşina că stăm zi-noapte de trei zile. Pa te pup, mama.

P.S. Soră-ta să ia sacoşa de rafie să ia nişte macaroane şi creveți, vezi că bagă ulei de soia şi zahăr la complex. Vezi că tata a plecat la şedința de partid şi poate rezolvă de vreo sticlă cu benzină de 75. Avem noi nişte tetraetil să-i facem cifra octanica de 90. Să-ți faci temele, bine?>>

Am înmărmurit.

M-am târât până-n pat. Să dorm. Să mor. Şi a fost doar o zi .Am adormit înlăcrimat, murmurând:

- Ce oroare, frate! ...

.....

Deschid ochii, e întuneric.

Trag uşor plapuma, sora-mea se fâțâie prin camera, în pijamale.

Şoptesc: - Cauți ceva?

Se întoarce spre mine, zâmbeşte, vai, gândesc e zâmbetul ala de pionieră! şi urlă:

- Unde dracu' ai pus cd-u' cu antivirus, ce-i la tine pe birou, e ca la porci!

Doamne-ajută! Îmi vine să sar s-o pup, dar nu fac eu aşa ceva. Poate că în recunoştință, când doarme îi voi baga un piercing în nas.

În final, asta e eseul meu, real să ştiți, din care am învățat ceva: Legile lui Murphy există! Căci una din ele spune:<<Daca ceva merge rău, bucură-te, mâine va fi si mai rău!>>.

Acestea fiind spuse, am trăit şi eu o zi în comunism, elev fiind, bine că n-am fost adult când am visat această zi de groază.